

Egy portré előtt.

— Holló Jánosnak. —

Búsrajzú férfiportré néz le reám a falról.
Rémlik, hogy ismerős. Tükrökből ismerősöm.
Kék tükrökből, amelyek vizek hátán csillantak,
Mikor hidakon álltam
S a mély vizekbe láttam szomorú sok-sok őszön.

Vagy tükrös lány szemekben láttam talán ez arcot?
Könnyes tükrös szemében szép búcsúzó leánynak,
Kit nászterméig kísért kedvese forró dallal
És a küszöbre érve
Egymásnak boldogságos jó éjszakát kívántak.

Ó ismerős bús homlok, nagy tervek büszke dombja,
Szép tervek siri dombja, kezem sokszor simított.
Kezem de sokszor is vert, míg gyászra kongó órán
Halottlepő lepellel
Jártak fel sirjaikból a régi vágjak, titkok.

Ó ismerős bús homlok, melyről a bánat ráncát
Finom ecset leányos simítása leüzte:
Az én bús homlokom vagy, az én nagy bánatommal
Az én nagy álmaimmal
Hajoltál mindig, mindig agyat hamvasztó tűzre.

S ó ismerős szemek, sötétek, messzenézők,
Mindig távolba nézők, közelben mit se látók,
Az én szemeim vagytok: ködben is rózsát érzök
És mindig másnak nyílik
A dús gyümölcs s a teljes virág, a legvirágzóbb.

Én ajkam, kacagónak mért nem festett a mester?
Hiszen kacagni oly jó -- magunkat bátran, fentről,
Vagy megátkozni szörnyen . . . Hol láthatott igaznak,
Hogy gögös, gúnyos ajkam
Egy lány ecset vonásán fáradt mosolyra ferdül.

Én ajkam, de igaz vagy! Ó nem érdemes immár
Kacagni, átkozódni és sirni sem titokban.
Két-három búcsúcsók még, két-három fáradt dal még
És azután, jó mester,
A képed vallja csak, hogy valaha én is voltam.

Gyóni Géza.

